

Hồi thứ mười

Thay Đổi?

(Biến hoá)

Tiếng khóc đột nhiên ngưng bặt.

Trác Ngọc Trinh ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn Phó Hồng Tuyết : “Tôi không phải là Trác Ngọc Trinh? Tại sao ngài lại nói tôi không phải là Trác Ngọc Trinh?”

Phó Hồng Tuyết không trả lời cô ta, nhưng lại hỏi tiếp một câu đáng ra không nên hỏi : “Cô đã có mang được mấy tháng rồi?”

Trác Ngọc Trinh do dự giây lát , cuối cùng đáp : “Bảy tháng.”

Phó Hồng Tuyết nói tiếp: “Cô đã có mang được bảy tháng, nhưng cha cô cho đến tận hôm nay mới phát hiện ra chuyện tư tình của cô, ông ta là kẻ mù à?”

Trác Ngọc Trinh đáp : “Ông ta không phải kẻ mù, cũng không phải người đã sinh ra tôi.”

Trong giọng nói của nàng chất chứa đầy nỗi uất hận : “Ông ta sớm đã biết chuyện này, tôi quen Thu Thủy Thanh vốn cũng chính là do ông ta sắp đặt, bởi vì Thu Thủy Thanh là một nhân vật lớn trong giang hồ, là trang chủ của Khổng Tước sơn trang, cũng là người mà Lưu tổng tiêu đầu khâm phục nhất.”

Yến Nam Phi chen vào : “Lưu tổng tiêu đầu? Lưu Chấn Quốc của Chấn Viễn tiêu cục? Cha cô là bảo tiêu của Chấn Viễn?”

Trác Ngọc Trinh đáp : “Ông ta trước đây là thế.”

Yến Nam Phi hỏi : “Bây giờ thì sao?”

Trác Ngọc Trinh đáp : “Ông ta đã uống quá nhiều rượu, bất kể là một tiêu cục như thế nào cũng đều không muốn dùng một tên say làm bảo tiêu.”

Yến Nam Phi hỏi : “Lưu Chấn Quốc đuổi việc ông ta?”

Trác Ngọc Trinh gật gật đầu, nói : “Lưu Chấn Quốc vốn không hề phản đối chuyện uống rượu của ông ta. Nhưng trong một lần bảo tiêu , ông ta uống rượu say, nhìn nhầm tiêu sư đi cùng thành người đến cướp tiêu, tình thử chặt đứt một cánh tay của người ấy. Việc đã đến mức như thế thì Lưu Chấn Quốc buộc phải đuổi ông ta đi thôi.”

Yến Nam Phi hỏi : “Ông ta muốn lợi dụng mối quan hệ của cô và Thu Thủy Thanh để quay lại Chấn Viễn tiêu cục?”

Trác Ngọc Trinh đáp : “Ông muốn đến chết đi được, kể cả tôi có là con gái ruột của ông ta đi nữa thì ông ta cũng sẽ làm như thế mà thôi.”

Yến Nam Phi nói : “Chỉ tiếc là Thu Thủy Thanh không đồng ý làm những trò đó. Lưu Chấn Quốc cũng không phải loại người vì tình riêng mà sai phạm.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Vì thế tuy rằng Thu Thủy Thanh hàng tháng đều đưa cho ông ta một trăm lượng bạc để mua rượu, ông ta vẫn không vừa lòng. Chỉ cần uống rượu vào là ông ta lại nghĩ cách để hành hạ tôi.”

Yến Nam Phi hỏi : “Cho đến sáng sớm hôm nay cô mới cảm thấy chịu hết nổi sao?”

Trác Ngọc Trinh cố kìm nén nước mắt, đáp : “Tôi là một cô gái, trên danh nghĩa lại là con của ông ta, bất kể là ông ta đối xử với tôi ra sao tôi cũng có thể chịu đựng được, nhưng đến sáng nay thì...”

Yến Nam Phi hỏi : “Sáng nay ông ta đã làm gì?”

Trác Ngọc Trinh đáp : “Ông ta đòi lôi đứa con trong bụng của tôi ra, ông ta không muốn tôi sinh con của Thu Thủy Thanh, bởi vì...bởi vì ông ta đã biết được tin dữ của Khổng Tước sơn trang.”

Yến Nam Phi giật mình nói : “Nhưng chuyện này mới xảy đêm qua, ông ta vốn không thể biết được.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Nhưng ông ta thực là đã biết rồi.”

Yến Nam Phi sầm nét mặt, sắc mặt của Phó Hồng Tuyết càng trắng bệch.

- Chỉ có một loại người mới có thể biết tin tức nhanh như thế.

- Kể cả đêm qua hấn không đến Khổng Tước sơn trang giết người cũng nhất định là một tên canh gác.

Yến Nam Phi nói : “Nếu như tôi thấy nhiều người vô tội chết thảm như thế, khi về đến nhà cũng chịu không nổi mà chỉ muốn say một trận.”

Phó Hồng Tuyết đang im lặng, bỗng nhiên hỏi : “Người quen Lưu Chấn Quốc? Hấn là loại người như thế nào?”

Yến Nam Phi đáp : “Quy mô của Chấn Viễn rất lớn, để có thể trở thành tổng tiêu đầu của Chấn Viễn không phải dễ.”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Hấn rất biết dùng người?”

Yến Nam Phi đáp : “Loại hấn dùng đều là cao thủ, cao thủ hạng nhất.”

Tay Phó Hồng Tuyết siết chặt.

Trác Ngọc Trinh nói : “Nghĩa phụ của tôi võ công không tôi, nếu không phải là rượu hại ông ta, nói không chừng ông ta cũng sẽ làm tổng tiêu đầu.”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói : “Làm tổng tiêu đầu thì khó, giết người thì dễ.”

Yến Nam Phi hỏi : “Người cho rằng hãn là một trong những hung thủ?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Không phải là hung thủ cũng là kẻ tiếp tay!”

Yến Nam Phi đáp : “Như vậy bây giờ chúng ta nên đi tìm hãn.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Lúc lên xe ta đã bảo tên đánh xe, bây giờ chúng ta đang đi chính là con đường này.”

Hãn nhìn Trác Ngọc Trinh nói : “Vì thế ta rất hy vọng những điều cô nói toàn bộ là sự thật.”

Trác Ngọc Trinh nhìn thẳng hãn, kẻ nói dối thì không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt hãn, cô ta tuyệt sẽ không có thái độ thản nhiên như thế.

Yến Nam Phi nhìn cô ta, rồi lại nhìn Phó Hồng Tuyết, giống như cũng có tâm sự muốn giải bày.

Hãn vẫn chưa mở miệng, thì đã nghe tiếng một người nói rất to : “Lúc này chúng ta tuyệt không thể quay trở lại Trác gia.”

Minh Nguyệt Tâm đã tỉnh lại.

Nàng đã mất quá nhiều máu, tấm thân nhỏ bé đã trở nên quá yếu ớt, câu nói này cố nhiên nàng đã phải dùng hết tất cả hơi sức còn lại mới nói ra được.

Yến Nam Phi đỡ tay giúp nàng nằm thoải mái hơn một chút rồi mới hỏi : “Chúng ta tại sao không thể quay lại Trác gia?”

Minh Nguyệt Tâm thều thào đáp : “Bởi vì lúc này nơi đó đã là một cạm bẫy.”

Nàng gấp gáp muốn nói hết ra những suy nghĩ trong lòng, khuôn mặt nhợt nhạt đã biến đỏ : “Công Tôn Đồ tuyệt sẽ không tha cho chúng ta dễ dàng như thế, hãn đương nhiên nghĩ được là chúng ta muốn tìm Trác Đông Lai, bọn chúng người đông, hơn nữa toàn bộ đều là cao thủ, thiếp thì lại đang bị thương.”

Yến Nam Phi không để nàng nói hết : “Ý của nàng ta đã rõ. Phó Hồng Tuyết nhất định cũng đã rõ.”

Minh Nguyệt Tâm nói : “Các người không hiểu đâu, thiếp không phải chỉ vì bản thân mình, thiếp cũng biết dù chỉ bằng sức của hai người cũng đủ đối phó với bọn chúng, nhưng còn Trác cô nương thì sao? Hai người phải đối

phó với kiếm của Dương Vô Kỵ, phải đối phó với móc câu của Công Tôn Đồ , lại phải đối phó với phi đao của Tiêu Tứ Vô, đâu còn sức lực mà bảo vệ cô ấy?”

Phó Hồng Tuyết không hề mở miệng, cũng không có phản ứng.

Minh Nguyệt Tâm nhìn hấn, nói : “Lần này nhất định ngài phải nghe tôi, bây giờ hãy nên bảo tên phu xe dừng ngay xe lại.”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Không cần.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi : “Ngài...ngài không chịu nghe chứ?”

Phó Hồng Tuyết trên khuôn mặt vẫn hoàn toàn chẳng có một chút cảm xúc gì, hờ hững đáp : “Bởi vì con đường này không phải dẫn tới Trác gia.”

Minh Nguyệt Tâm khựng lại, hỏi : “Không phải, sao lại không phải?”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Bởi vì ta vốn muốn hấn đánh xe ra khỏi thành, hấn sao dám đánh xe đi chỗ khác?”

Minh Nguyệt Tâm thở phào nhẹ nhõm, nói : “Hoá ra cách nghĩ của ngài cũng giống tôi.”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói : “Ta trước giờ không lấy tính mạng của người khác ra mạo hiểm.”

Minh Nguyệt Tâm nói : “Nhưng ngài vừa mới...”

Phó Hồng Tuyết nói : “Ta vừa mới nói như vậy, chẳng qua chỉ là để thăm dò vị Trác cô nương này thôi.”

Hấn vẫn chưa nói hết, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Tên đánh xe, cười bí hiểm nói : “Nơi đây đã là bên ngoài thành rồi, Phó đại hiệp muốn đi tiếp đường nào ạ?”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn khuôn mặt cười gian xảo của hấn, bỗng nhiên hỏi : “Thứ mà người luyện có phải là công phu của Tiên Thiên Vô Cực phái không?”

Nụ cười của tên đánh xe đột nhiên cứng đờ, nói : “Tiểu nhân vốn chưa hề luyện công phu.”

Phó Hồng Tuyết không nghe hấn nói, lại hỏi tiếp : “Huynh đệ Triệu Vô Cực, Triệu Vô Lượng là cha hay chú của người? Hay là thầy của người?”

Tên phu xe kinh hãi nhìn hấn, giống như là nhìn thấy quỷ.

Kĩ thuật đánh xe của hấn thành thạo, lại toàn ngồi ở phía trước để đánh xe, hấn không những không hề có bất cứ cử động nào đáng nghi ngờ mà còn rất nghe lời.

Hắn kì thực không sao hiểu nổi tên quái vật mặt trắng bệch này làm sao vừa chỉ nhìn một cái đã biết ngay lai lịch của hắn.

Phó Hồng Tuyết nói : “Màu da của người sáng bóng, bắp thịt săn chắc, giống như dùng dầu nóng để ngâm, chỉ có những người từng luyện qua Tiên Thiên Vô Cực độc môn khí công mới được như vậy.”

- Tên quái vật này mất sắc thật!

Tên phu xe rút cuộc thở ra, cười khổ nói : “Tại hạ Triệu Bình, Triệu Vô Cực chính là gia phụ.”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Người có phải còn có một tên gọi khác là Ngón Trỏ?”

Triệu Bình miễn cưỡng gật gật đầu, hắn đã hiểu rõ đứng trước mặt tên quái vật này vốn không có chỗ để mà nói dối.

Phó Hồng Tuyết nói : “Với gia thế và xuất thân của người mà lại đi làm những chuyện không quang minh như thế, ta vốn nên thay Tiên Thiên Vô Cực mà thanh lọc gia môn.”

Triệu Bình biến sắc nói : “Nhưng tôi...”

Phó Hồng Tuyết không để hắn mở miệng, lạnh lùng nói : “Nếu người không phải là con trai độc nhất của Triệu Vô Cực thì bây giờ đã chết dưới bánh xe rồi.”

Hắn ngồi trong thùng xe, xe lắc người cũng không động.

- Trên một bàn tay, ngón linh hoạt nhất chính là ngón trỏ.

- Một người ngồi bất động trong thùng xe, sao có thể giết một người linh hoạt như ngón trỏ Triệu Bình.

Triệu Bình rút cuộc cũng hiểu ra, đã chuẩn bị phi thân lên.

Phó Hồng Tuyết nói : “Hôm nay ta không giết người, ta chỉ muốn người để lại cánh tay giết người.”

Triệu Bình đột nhiên cười lớn, nói : “Thật ngại quá, nhưng cánh tay của ta còn hữu dụng, không thể cho người được.”

Trong lúc bất ngờ, đao quang loé lên một phát, máu tứa ra tứ phía.

Triệu Bình đã phi thân lên, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy một cánh tay đầm máu rơi xuống.

Hắn vẫn không biết đấy chính là tay của mình.

Đao quá sắc, hắn vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Thậm chí vẫn đang cười.

Cười tận đến lúc cánh tay rơi chạm mặt đất, hấn mới phát hiện mình đã thiếu đi một cánh tay.

Tiếng cười lập tức biến thành tiếng gào thét, người của hấn cũng đang rơi xuống.

Đao quang đã không thấy nữa, đao đã nhập bao.

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi ở đó, không hề cử động.

Triệu Bình nhặt cánh tay đứt nhét vào vạt áo, vịn lấy thành xe vất vả đứng dậy, chăm chăm nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Người vẫn còn chưa đi sao ?”

Triệu Bình nghiêng răng, đáp : “Ta không đi, ta muốn nhìn thấy đao của người.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Đao không phải để người khác nhìn.”

Triệu Bình nói : “Người đã chặt đứt cánh tay của ta, chí ít người cũng nên cho ta xem đao của người chứ.”

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn hấn, bỗng nói : “Được, người nhìn đi!”

Đao quang vừa phát ra, từng từng đoạn tóc như những giọt mưa rơi lả tả.

Đó là tóc của Triệu Bình.

Cho đến khi hấn nhìn thấy những đoạn tóc rơi xuống như những giọt mưa kia thì đao quang đã không còn thấy nữa.

Đao đã nhập bao.

Hấn vẫn chưa nhìn thấy thanh đao đó.

Nhưng khuôn mặt hấn đã vì sợ hãi mà nhăn lại, bỗng từng bước từng bước lùi về phía sau, khản tiếng gào thét : “Người không phải là người, người là ác quỷ, thứ mà người dùng cũng là quỷ đao...”

Thanh đao đen, con người cũng đen.

Trác Ngọc Trinh cũng đang nhìn thanh đao này, đã nhìn một lúc rất lâu, trong ánh mắt cũng toát lên vẻ sợ hãi.

Thanh đao này dường như đã sinh ra từ tay của Phó Hồng Tuyết, đã thành một bộ phận trên cơ thể hấn.

Trác Ngọc Trinh thăm dò hỏi : “Ngài đã bao giờ đặt thanh đao này xuống chưa?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Chưa.”

Trác Ngọc Trinh hỏi tiếp: “Ngài có thể cho tôi xem qua một chút không?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Không thể.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Ngài đã từng cho ai xem qua chưa?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Chưa!”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Đây thực sự là một thanh quẻ đao?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Quẻ không phải ở đao, mà ở trong tâm, chỉ cần là người mà trong tâm có quẻ, thì tuyệt không thoát khỏi thanh đao này.”

Người không động, xe ngựa cũng đứng yên.

Yến Nam Phi thở hắt ra, nói : “Xem ra bây giờ chúng ta chẳng còn nơi nào để mà đi nữa!”

Phó Hồng Tuyết nói : “Có.”

Yến Nam Phi hỏi : “Đi đâu?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Khổng Tước sơn trang.”

Yến Nam Phi rất kinh ngạc : “Lại tới Khổng Tước sơn trang ư? Lúc này ở đó còn có gì nữa đâu?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Vẫn còn một hầm chứa bí mật.”

Yến Nam Phi lập tức hiểu ra : “Người muốn Minh Nguyệt Tâm trốn ở đó trị thương?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Chẳng ai có thể ngờ là cô ta đang ở đó, ở đó đã thành một mảnh đất chết.”

Yến Nam Phi hỏi : “Đây cũng coi là một mảnh đất chết lại hồi sinh?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Phải.”

Yến Nam Phi hỏi : “Chúng ta vẫn đi bằng chiếc xe này chứ?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Xe ngựa thì không biết tiết lộ bí mật, càng không biết bán đứng người khác.”

Yến Nam Phi nói : “Chỉ có người mới biết bán đứng người, vì thế mà người đã đánh đuổi Triệu Bình đi.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Phải.”

Yến Nam Phi hỏi : “Bây giờ ai sẽ đánh xe?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Người.”

Oo

Trên vách tường của địa thất tuy đã bị hồng một lỗ lớn nhưng những nơi khác vẫn nguyên vẹn kiên cố như xưa.

Yến Nam Phi nói : “Bây giờ chỗ này chỉ có một lối vào ra duy nhất, chính là lỗ hồng này.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Chỉ có thể ra, không thể vào.”

Yến Nam Phi hỏi : “Tại sao?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Vì Minh Nguyệt Tâm vẫn có Khổng Tước Linh.”

Yến Nam Phi hỏi : “Khổng Tước Linh của cô ấy vẫn còn hữu dụng sao?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Có.”

Yến Nam Phi nói : “Chỉ cần cô ấy giữ Khổng Tước Linh trú tại đây, thì không có ai vào được nơi này.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Tuyệt không có?”

Yến Nam Phi nói : “Không cần biết là như thế nào, ta vẫn hy vọng là không có kẻ khác tới đây.”

Trác Ngọc Trinh nhin không nổi, hỏi : “Các người không phải là muốn bỏ cô ấy ở lại đây một mình chứ hả?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Không phải.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Ai ở lại chăm sóc cô ấy?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Cô.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Các người thì sao? Các người muốn đi à?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Phải.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Đi đâu?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Đi giết người!”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Đi giết những tên sát nhân đó hả?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Công Tôn Đồ chưa hề buông tha ta. Ta cũng như vậy .Không thể buông tha hắn!”

Trác Ngọc Trinh nhìn nhìn thanh đao trong tay hắn : “Những tên sát nhân phải chăng trong tâm đều có quỷ?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Phải.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Hắn có phải nhất định sẽ thoát không khỏi thanh đao này của ngài?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Nhất định.”

Trác Ngọc Trinh bỗng quỳ sụp xuống, lệ cũng tuôn rơi : “Cầu xin ngài, hãy lấy tim hắn mang về đây, tôi muốn dùng tim của hắn để tế cha của đứa con đang mang trong bụng tôi.”

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn nàng ta, bỗng nói : “Ta có thể làm những việc này, nhưng cô thì không thể nói những lời như thế.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Tại sao?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Bởi vì trong lời nói có sát khí.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Ngài sợ đứa trẻ trong bụng tôi bị nhiễm sát khí sao?”

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu, nói : “Một đứa trẻ mang sát khí, sau này lớn lên khó tránh được sẽ giết người.”

Trác Ngọc Trinh nghiêng răng uất hận, nói : “Tôi hy vọng nó giết người, giết người còn hơn là bị giết.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Cô đã quên mất một điều!”

Trác Ngọc Trinh nói : “Ngài nói xem.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Kẻ sát nhân, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi bị giết.”

Trong mật thất tối tăm và lạnh lẽo, đến bàn ghế cũng toàn bằng đá, vừa cứng vừa lạnh.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm lại ngồi rất thoải mái, bởi vì Phó Hồng Tuyết lúc sắp sửa đi đã mang tất cả những tấm nệm trong xe ngựa vào đây.

Xe ngựa đẹp đẽ thì nệm ngồi vốn phải êm ái, Trác Ngọc Trinh cũng được đưa cho một cái.

Phó Hồng Tuyết vừa đi khỏi, Trác Ngọc Trinh nhìn không nổi, nói : “Không ngờ ông ta lại có thể là một người chu đáo như vậy!”

Minh Nguyệt Tâm nói : “Phó Hồng Tuyết là một quái nhân, Yến Nam Phi cũng quái đản, những họ đều là người, hơn nữa lại là đàn ông. Những người đàn ông chân chính.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Bọn họ hình như đối với cô rất tốt.”

Minh Nguyệt Tâm nói : “Tôi đối với họ cũng rất tốt.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Nhưng cô chắc chắn phải có sự lựa chọn, một người con gái tuyệt không thể cùng lúc gả cho hai người đàn ông.”

Minh Nguyệt Tâm cười miễn cưỡng, nói : “Tôi đã chọn được rồi.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Người cô chọn là ai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp : “Là bản thân tôi.”

Nàng thần thờ nói tiếp : “Một người con gái không thể cùng lúc gả cho hai người đàn ông, nhưng lại có thể chẳng gả cho ai cả.”

Trác Ngọc Trinh ngậm miệng, nàng ta đương nhiên nhận thấy rằng Minh Nguyệt Tâm không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa.

Minh Nguyệt Tâm vuốt nhẹ Khổng Tước Linh trong tay. Tay nàng so với Khổng Tước Linh còn lạnh hơn, nàng có tâm sự.

Phải chăng những lời vô tình của Trác Ngọc Trinh đã gọi lên những tâm sự của nàng?

Một lúc rất lâu sau, Trác Ngọc Trinh bỗng nhiên lại hỏi : “Trong tay cô đang cầm là Khổng Tước Linh thật ư?”

Minh Nguyệt Tâm đáp : “Không phải là thật.”

Trác Ngọc Trinh hỏi : “Cô có thể cho tôi xem qua được không?”

Minh Nguyệt Tâm đáp : “Không thể.”

Trác Ngọc Trinh không chịu dừng, hỏi tiếp: “Tại sao vậy?”

Minh Nguyệt Tâm đáp : “Bởi vì Khổng Tước Linh này tuy không phải là thật, nhưng cũng lại là một lợi khí giết người, nó cũng có sát khí. Yôi cũng không muốn để đứa bé trong bụng cô nhiễm phải sát khí.”

Trác Ngọc Trinh nhìn nàng, đột nhiên cười : “Cô có biết tại sao tôi cười không?”

Minh Nguyệt Tâm đáp : “Không biết.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Tôi bỗng nhiên phát hiện cách nói chuyện của cô, dường như so với Phó Hồng Tuyết hoàn toàn giống hệt nhau, vì thế...”

Minh Nguyệt Tâm hỏi : “Vì thế thì sao?”

Trác Ngọc Trinh lại cười cười, đáp : “Giả như cô bắt buộc phải xuất giá, tôi nghĩ cô nhất định sẽ gả cho Phó Hồng Tuyết.”

Minh Nguyệt Tâm cười cười, cười rất gượng gạo : “Cũng may tôi không phải bắt buộc phải xuất giá.”

Trác Ngọc Trinh nói : “Nhưng tôi lại không xuất giá không được.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi : “Tại sao?”

Trác Ngọc Trinh thản nhiên đáp : “Vì con của tôi, tôi không thể để nó không có cha.”

Minh Nguyệt Tâm kì không được muốn hỏi : “Cô muốn ai trở thành cha của nó?”

Trác Ngọc Trinh đáp : “Đương nhiên phải là một người đàn ông chân chính, một người đàn ông mà có thể bảo vệ mẹ con tôi.”

Minh Nguyệt Tâm lại kì không nổi hỏi : “Một người đàn ông giống như Phó Hồng Tuyết?”

Trác Ngọc Trinh lại chẳng hề phủ nhận.

Minh Nguyệt Tâm cười cãng gượng gạo : “Cõ khõng biết hãn là người vô tình thế nào sao?”

Trác Ngọc Trinh cười bí hiểm, đáp : “Là hữu tình? Là vô tình? Ai có thể thực sự phân biệt rõ được?”

“Chúng ta vẫn đi bằng cỗ xe này sao?”

“Ồ.”

“Bây giờ thì ai sẽ là người đánh xe?”

“Người.”

Yến Nam Phi cuối cùng khõng thể nhin nổi nữa : “Tại sao lại vẫn là ta?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Bởi vì ta khõng biết.”

Yến Nam Phi sững người : “Tại sao những lời của người lúc nào cũng để ta vừa mới nghe là sững cả người thế?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Bởi vì những gì ta nói đều là lời nói thật.”

Yến Nam Phi chỉ còn biết bước lên xe, dùng roi quất ngựa : “Người xem, đây là việc chẳng hề khó, ai ai cũng biết, sao người khõng học?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Đã ai ai cũng đều biết, ai ai cũng có thể đánh xe cho ta, ta hà tất phải học.”

Yến Nam Phi sững lại.

“Những lời của người thực sự đều là nói thật.” Hãn cười khổ lắc đầu : “Nhưng ta lại hy vọng người đôi lúc cũng nói dối một chút.”

“Tại sao?”

“Bởi vì khi nghe thấy lời nói thật, dường như tuyệt khõng một lời nói dối nào khiến người ta cảm thấy thoải mái như thế.”

Xe ngựa tiến về phía trước, đã chạy rất lâu, Phó Hồng Tuyết luôn giữ im lặng, bỗng nhiên hỏi : “Người biết tên cùng đánh cờ với Dương Vô kị chứ?”

Yến Nam Phi gật gật đầu, đáp : “Hãn gọi là Cố Kì, là đại tướng dưới tay Công Tử Vũ.”

Phó Hồng Tuyết nói : “Nghe đồn dưới tay hãn có bốn đại cao thủ, chính là đặt theo Cãm Kì Thư Hoạ.”

Yến Nam Phi nói : “Là năm đại cao thủ, Du Cãm, Cố Kì, Vương Thư, Ngô Hoạ, Tiêu Kiếm.”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Năm tên này người đều đã gặp qua?”

Yến Nam Phi đãp : “Mới gựp có ba tên, lúc đó Công Tử vẫn chưa tìm thấy Du Cãm và Tiêu Kiếm.”

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn hãn, hỏi : “Lúc đó là lúc nào?”

Yến Nam Phi đã ngậm miệng.

Nhưng Phó Hồng Tuyết lại không buông tha, hỏi tới : “ Có phải là lúc mà người và Công Tử Vũ thường xuyên gặp mặt?”

Yến Nam Phi vẫn ngậm miệng.

Phó Hồng Tuyết nói : “ Bí mật của hãn người đều biết, cao thủ của hãn người đều rất rành, các người lúc trước đương nhiên thương có qua lại.”

Yến Nam Phi không phủ nhận, cũng không thể phủ nhận.

Phó Hồng Tuyết hỏi : “ Các người rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Yến Nam Phi lạnh lùng đãp : “ Người khác đều luôn nói rằng người tiếc lời nói như vàng, nhưng sao giờ ta lại chỉ cảm thấy người là một kẻ lãm điếu?”

Phó Hồng Tuyết đãp : “ Bởi vì người không biết nói dối, lại không dám nói thật.”

Yến Nam Phi nói : “ Lúc này người ta muốn nói là người, không phải ta.”

Phó Hồng Tuyết nói : “ Nhưng ta muốn nói đến là người.”

Yến Nam Phi nói : “ Chúng ta không thể nói cái khác sao? Ít nhất cho đến lúc này ta vẫn chưa biết là người muốn đi đâu!”

Phó Hồng Tuyết đãp : “ Người biết, muốn tìm những tên thợ săn, đương nhiên phải đến tìm tại nơi có cạm bẫy mà do chính hãn bố trí.”

Yến Nam Phi hỏi : “ Là nhà của Trác Đông Lai?”

Phó Hồng Tuyết đãp : “ Lúc trước là thế.”

Yến Nam Phi hỏi : “ Bây giờ không phải nữa à?”

Phó Hồng Tuyết đãp : “ Người chết thì không có nhà.”

Yến Nam Phi hỏi : “ Trác Đông Lai bây giờ đã là một xác chết rồi sao?”

Phó Hồng Tuyết đãp : “ Vì thế nơi đó bây giờ chẳng qua chỉ là một cái bẫy mà thôi.”

Yến Nam Phi thở ra, nói : “ Ta chỉ hy vọng những tên thợ săn vẫn còn ở đó chưa bỏ đi!”

Phó Hồng Tuyết nói : “ Bọn chúng chắc chắn vẫn chưa đi, muốn làm thợ săn, điều đầu tiên phải học đó là tính nhẫn nại.”

Trác Đông Lai quả nhiên đã là một xác chết, đến thi hài cũng đã lạnh ngắt.

Điều này chẳng có gì bất ngờ, muốn lấy việc giết người làm nghiệp, điều đầu tiên nên học đó chính là diệt khẩu! Người chỉ cần một lần tham gia hành động của bọn chúng, thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị bọn chúng giết để diệt khẩu; trong mắt bọn chúng mà nói, sinh mạng của một con người so với mạng của một con chó chẳng hề đáng giá hơn.

Trác Đông Lai như một con chó chết dưới gốc cây.

Phó Hồng Tuyết ở phía xa xa nhìn, ánh mắt tràn đầy sự bi thương và nỗi xót xa.

- Sinh mạng vốn rất đáng quý, tại sao lại có những người không biết quý trọng một chút?

Hắn thông cảm cho con người, có lẽ bản thân dường như cũng bị huỷ hoại chỉ vì một chữ “rượu”.

Rượu bản thân không hề xấu, vấn đề chỉ ở bản thân con người.

- Bản thân ai nếu đã muốn sa đoạ, không muốn tự đứng dậy thì khắp trần gian cũng tuyệt không có bất kì ai có thể cứu được người đó.

Cảm xúc trong lòng Yến Nam Phi cố nhiên không sâu được như thế, hắn vẫn còn trẻ, vẫn còn ngập tràn hoài bão chí lớn.

Vì thế hắn chỉ muốn hỏi : “Cạm bẫy đây rồi, thợ săn thì ở đâu?”

Phó Hồng Tuyết đang trầm mặc vẫn chưa mở miệng thì phía góc phòng đột nhiên vang lên một tiếng quát nhỏ : “Coi đao!”

Một ánh đao quang như ánh chớp bay thẳng tới sau lưng hắn. Phó Hồng Tuyết không hề tháo lui, không động, thứ động là đao của hắn!

Một tiếng “keng” vang lên, tia lửa bay tứ phía, một ánh đao quang bay vút lên trời, nhìn giống như là đã tan biến bay vào thiên ngoại.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nhập bao.

Yến Nam Phi thở ra, nói : “Xem chừng chí ít vẫn còn một tên chưa đi!”

Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp : “Ta thấy hắn sớm đã học được tính nhẫn nại.”

Hai câu nói này nói xong, đao quang mới rơi xuống, lúc rơi xuống đã phân thành hai điểm, như ánh sao rơi xuống mặt đất!

Là một cây đao, phi đao!

Phi đao dài bốn tấc đã đứt thành hai đoạn.

Nào ai có thể tưởng tượng nổi sức mạnh và tốc độ lúc phi ra của cây đao này?”

Nhưng Phó Hồng Tuyết ngược tay vung đao thì đã chém rơi cây đao này, cây đao được tinh luyện rất công phu cuối cùng đã bị chém gãy.

Trong góc phòng có người đang lẩm bẩm : “Quả nhiên là thiên hạ đệ nhất đao pháp, người quả thật là không nói dối.”

Phó Hồng Tuyết từ từ quay người lại : “Người sao vẫn chưa đi?”

Hắn vừa quay người, tức thì thấy ngay Tiêu Tứ Vô.

Tiêu Tứ Vô tay không bước tới, lạnh lùng đáp : “Trong tứ vô của Tiêu công tử, tuyệt không có hai chữ vô sỉ, kể cả muốn đi, cũng phải đi một cách quang minh lỗi lạc.”

Trong tay hắn không có đao, giống như là một gái trinh bỗng nhiên biến ra loã thể, đến tay cũng không biết đặt ở chỗ nào mới đúng.

Nhưng hắn không hề bỏ chạy.

Phó Hồng Tuyết nhìn hắn : “Người chỉ có một cây đao?”

Tiêu Tứ Vô đáp : “Hôm nay người ta muốn đổi phó là người, ta chỉ có thể mang theo một cây đao!”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Tại sao?”

Tiêu Tứ Vô đáp : “Bởi vì ta biết cây đao đầu tiên cũng chính là cây đao cuối cùng, vì thế ta phóng cây đao này ra là đã dốc toàn lực.”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Người bản thân trước tiên đã tự đặt mình vào chỗ chết nên khi ra tay mới có thể chẳng hề do dự?”

Tiêu Tứ Vô đáp : “Chính là như thế.”

Hắn chậm rãi nói tiếp : “Huống hồ cây đao này của ta phóng ra, nhất định phải trúng, nếu như không trúng thì dù thêm trăm ngàn cây đao nữa cũng là vô dụng.”

Phó Hồng Tuyết chăm chú nhìn hắn, đột nhiên phẩy phẩy tay, nói : “Người nói hay lắm, người đi đi!”

Tiêu Tứ Vô hỏi : “Người để ta đi?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Lần này ta cũng không giết người, chỉ vì người đã nói hai chữ.”

Tiêu Tứ Vô hỏi : “Hai chữ nào?”

Phó Hồng Tuyết đáp : “Coi đao!”

Phi đao xuất thủ, lại lên tiếng báo trước, điều này tuyệt không phải là hành động của bọn tiểu nhân hèn hạ.

Phó Hồng Tuyết nói : “Đao của ta chỉ giết những kẻ trong tâm có quỷ, trên đao của người có quỷ, nhưng trong tâm lại không có quỷ.”

Tay của Tiêu Tứ Vô bỗng siết chặt lại, ánh mắt bỗng lộ ra một tình cảm rất lạ, qua một hồi lâu, mới chầm chậm nói : “Ta nếu như không nói hai chữ đó liệu người có thể phá cây đao đó của ta không?”

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Người hối hận à?”

Tiêu Tứ Vô đáp : “Không phải là hối hận, chẳng qua muốn biết sự thật mà thôi.”

Phó Hồng Tuyết lại chầm chầm nhìn hấn một hồi lâu rồi lạnh lùng đáp : “Người nếu như không nói hai chữ đó, bây giờ người đã là một cái xác chết rồi!”

Tiêu Tứ Vô đến một chữ cũng không nói thêm nữa, quay đầu bỏ đi, chẳng những bước đi rất nhanh, mà còn không hề quay đầu lại.

Nhưng trong góc phòng lại có người đang râm rì : “Cho dù hấn không hối hận, nhưng người thì phải hối hận đấy.”

Một người từ từ bước ra, áo xanh tất trắng, chính là Cố Kỳ.

Phó Hồng Tuyết hỏi : “Ta hối hận? Hối hận cái gì?”

Cố Kỳ đáp : “Hối hận đã không giết hấn!”

Tay Phó Hồng Tuyết siết chặt, hấn vốn đã có hai cơ hội giết tên thiếu niên kiêu ngạo kia, nhưng hấn lại toàn tha cho tên đó.

Cố Kỳ nói : “Dịp may bỏ lỡ, mãi không bao giờ có lại, nếu muốn giết người, bắt chấp mọi thứ.”

Hấn cười cười, nói tiếp : “Lần này người không giết hấn, lần sau chỉ sợ phải chết dưới tay hấn.”

Phó Hồng Tuyết chầm chầm ngó hấn, đột nhiên cười lạnh, hỏi : “Người thì sao? Lần này ta có nên giết người hay không?”

Cố Kỳ đáp : “Cái này còn phải xem đã. Xem người muốn hạ ta ở giữa bàn? Hay là hạ con đại long ở góc phải kia của ta? Xem quân người cầm là quân trắng? Hay là quân đen?”

Phó Hồng Tuyết không hiểu, hấn không chơi cờ, người có thời gian rảnh rồi mới chơi cờ, khi hấn có thời gian rảnh chỉ có phát đao.

Vì thế Cố Kỳ chỉ biết cười một mình : “Ý của ta nói, người không thể hạ con người ta, chỉ có thể hạ cờ của ta, bởi vì ta chỉ biết chơi cờ. Huống hồ ván cờ này vốn là do các người bày ra, nhưng người căn bản đến cờ của ta cũng không hạ nổi.”

Hắn cười mỉm bước qua trước mặt Phó Hồng Tuyết, hắn biết nhất định Phó Hồng Tuyết sẽ không ra tay, bởi vì hắn hoàn toàn không có phòng bị, bất kì kẻ nào cũng có thể giết hắn, nhưng Phó Hồng Tuyết lại không phải là bất kì kẻ nào, Phó Hồng Tuyết là Phó Hồng Tuyết.

Yến Nam Phi nhìn hắn đi ngang, bỗng cười cười nói : “Xem chừng chiêu này người lại đi không sai rồi.”

Cố Kỳ nói : “Nhưng hôm nay ta lại thua đến ba ván.”

Yến Nam Phi hỏi : “Thua Dương Vô Kỵ à?”

Cố Kỳ đáp : “Chỉ có hắn mới hạ nổi ta.”

Yến Nam Phi hỏi : “Tại sao?”

Cố Kỳ đáp : “Bởi vì hắn sát cờ cũng như sát nhân bất chấp mọi thứ, nhưng ta thì lại có tâm sự.”

Yến Nam Phi hỏi : “Tâm sự gì?”

Cố Kỳ đáp : “Ta sợ thua cờ.”

Chỉ có người sợ thua cờ mới thua những nước cờ không nên thua, càng sợ càng thua, càng thua càng sợ.

Chỉ có những người trong lòng ngập đầy nỗi sợ hãi mới giết những người không nên giết - sợ chính nghĩa, sợ chân lý.

Đêm đã rất sâu.

Cố Kỳ bước ra cửa, bỗng quay đầu lại, nói : “Ta nghĩ các người cũng không cần ở lại đây làm gì.”

Yến Nam Phi hỏi : “Ở đây không có người sao?”

Cố Kỳ đáp : “Không có sự sống, chỉ có cái chết.”

Yến Nam Phi hỏi : “Công Tôn Đồ bọn chúng không ở đây sao?”

Cố Kỳ đáp : “Bọn chúng vốn dĩ không hề tới đây, bởi vì bọn chúng phải gấp gáp đến một nơi khác.”

Yến Nam Phi hỏi : “Đến nơi nào?”

Cố Kỳ đáp : “Các người vừa từ nơi nào đến, thì bọn chúng đến nơi đó.”

Yến Nam Phi vốn vẫn muốn hỏi nữa nhưng khựng lại. Cố Kỳ vừa ra khỏi cửa. Yến Nam Phi vội đuổi theo nhưng người đã không thấy đâu nữa.

Chỉ nghe thấy tiếng từ nơi xa vọng lại : “Nghe nói lúc khổng tước chết, minh nguyệt cũng sẽ bị mờ đi, chìm sâu vào lòng đất, chìm vào đáy biển...”